

Zelena soba.

Skoz polkna se ne upajo žareči
meči v tiho sobo, kjer rože hladeče vonjijo.
Tam zunaj brezkončne ceste v solncu kričijo,
njih vrišči tu plaho šume ko spomini veneči.

In v čašo odlično nalivam si vino rdeče
in pijem, pijem vsepozabljene.
Uspavanko vonji pojo mi ... komajda v srce zaseče
še misel izzvenjajoča ... že tonem v hlada zelenje.

Miran Jarc.

Zvezde mi edine pojo za slovo...

Zvezde mi edine pojo za slovo,
iščejo te moje plašne oči v pokrajinah noči; —
ni te, nikogar ni, da bi mi segel v pozdrav,
kakor samotna vsa moja je pot, tak samotež odhajam odtod
in nad menoj bdi zvesto le zvezdno nebo.

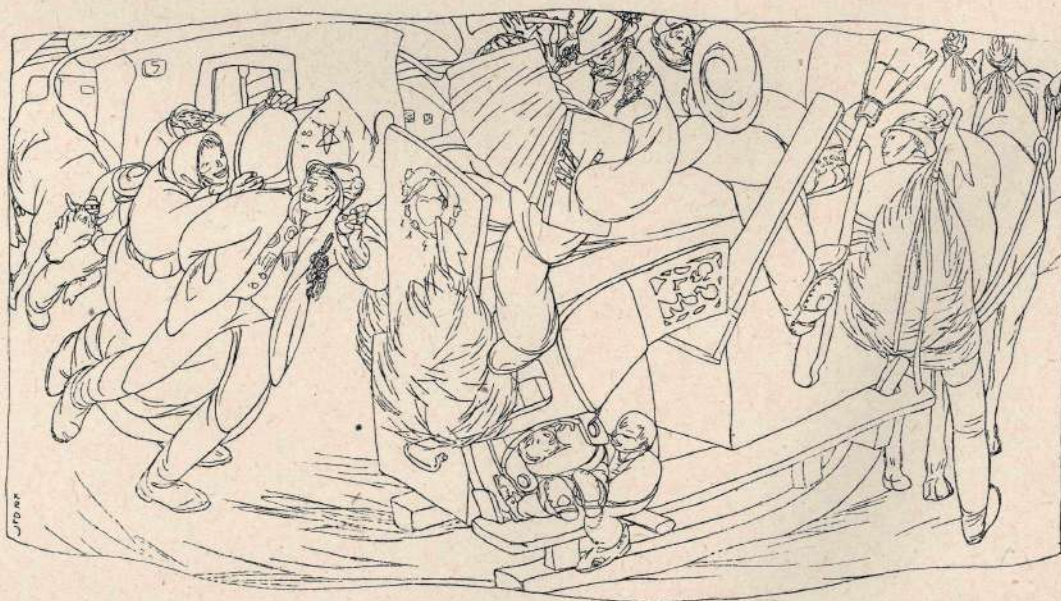
Miran Jarc.

V omotici blodni medlimo...

V omotici blodni medlimo na vročih ležiščih.
Roké preslabotne so, da bi se vzdignile v toku vročine,
da bi zapahnile okna, ki skozi nas bije
šumot na križiščih ...
Telesa so težka, težka kakor telesa vlačug.
Ah, duša je bedna, ne more se vzpeti v sanje, v nebesa
kakor spomladi zvečer, ko v sobice naše in hiše prinaša
daljno zvonjenje-drhtenje pretopli jug,
od deklic s solzami, z rokami sprejet,
z lasmi razpletenimi ...

Davi nas gnus, grabi topôst bolečine.
Od vročine smo kakor od vina pijani ...

Anton Vodnik.

„Mati, tega ne boste več vi rabili ...“